

[Aksel Larsen.]

overfor det offentlige eller overfor private, men en af de ting, der kan være tale om, er vel forpligtelse overfor militæret, og der kan måske også være tale om alimentationsforpligtelse. Jeg tror ikke, det kan fastholdes i almindelighed, at den, der kommer til at skyldte børnepenge, aldrig skulle kunne få lov til at rejse til udlandet, og derfor synes jeg, vi må have noget mere klarhed over disse ting, og jeg tror, man kommer til at indskrænke denne bestemmelse. Det er naturligvis en fordel, at der kan appelleres til domstolene, men alligevel synes jeg, bestemmelsen er for rigoristisk.

Hvad angår anmeldelserne ved hotelophold o. lign., er der sagt så uhyre meget, at jeg kan nøjes med at slutte mig dertil. Jeg synes ikke, man skal følge politiet i dets vilde ønsker om den mest nærgående kontrol med alle mennesker her i landet. Politimyndighederne eller i hvert fald visse og meget indflydelsesrige politimyndigheder betragter jo alle mennesker i Danmark som potentielle forbrydere, og deres store ønske er at få fingeraftryk af os alle og helst også fotografi en face og en profil. Det har de ikke kunnet få gennemført hidtil, men hvor der er en mulighed, ønsker de at få udvidet deres kontrol. Jeg synes, man uden skade kunne lempe de eksisterende bestemmelser. Jeg tror naturligvis ikke, at der sker nogen skade; det må være rimeligt, at folk opgiver, hvem de er, når de bor på hoteller o. lign., men det må som med så meget andet kunne gøres ved, at det skrives ind i en protokol, og det skulle ikke være nødvendigt at have disse blanketter, i hvert fald ikke for danske statsborgere; at man må føre en vis kontrol med, om udlændinge har ret til at være her i landet, er noget andet.

Må jeg med det samme sige, selvom det ikke direkte hører under denne lov, at hvis det hele skulle ende med, at hotelblanketterne opgives og man blot skal skrives ind i en protokol, var det måske hensigtsmæssigt, at hotelportieren, eller hvem det nu var, førte protokollen. Jeg ser ingen anledning til, at de sidst ankomne gæster skal have lov til at se, hvem der bor på hotellet, eller hvem der har boet der det sidste par dage eller sidste par uger.

Så har jeg en bemærkning til § 7. Jeg synes, at stk. 2 i § 7 bør udgå. Det lyder således:

„De i retsplejelovens kapitel 68 (beslaglæggelse), kapitel 69 (ransagning), kapitel 71 (anholdelse) og kapitel 72 (fængsling) omhandlede retsmidler finder anvendelse ved overtrædelse af denne lov i samme

omfang som i sager, som det efter de almindelige regler i retsplejeloven tilkommer statsadvokaten at forfølge.“

Jeg begriber ikke, hvordan denne bestemmelse kan komme ind i lovforslaget. Den hører slet ikke hjemme dør. Det må dog være tilstrækkeligt, om de sager, der skal forfølges efter denne lov, forfølges efter den sædvanlige fremgangsmåde for politisager, og jeg kan ikke se nogen grund til at give tilladelse til fængsling, ransagning el. lign.

Ja, det var de bemærkninger, jeg havde her ved første behandling. Jeg henstiller dem til velvillig overvejelse såvel af den højtærede justitsminister som i det udvalg, der måtte blive nedsat, og jeg håber, at vi som resultat af arbejdet med lovforslagene får en fremmedlovgivning og en lov om pas for danske statsborgere, der kan tilfredsstille både den almindelige retsbevidsthed og den opfattelse, der i hvert fald hidtil har været givet udtryk for, når folketinget har diskuteret disse spørgsmål.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for de, som jeg synes, særdeles velvillige bemærkninger, der er fremsat i dag i det høje ting om de tre lovforslag. Jeg skal først gøre nogle bemærkninger til de ærede taleres betragtninger.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup og det ærede medlem hr. V. Hauch var inde på spørgsmålet om, hvorvidt den opdeling, jeg havde foretaget af paragrafferne i den tidligere fremmedlov, således at jeg nu havde delt forslaget i en paslov og en udlændinge lov, var helt konsekvent. Jeg vil gerne dertil bemærke, at jeg har overvejet frem og tilbage, hvilke bestemmelser der var nødvendige, og hvilke bestemmelser der passede bedst i det ene eller det andet lovforslag. Under overvejelsernes forløb har jeg skiftet standpunkt nogle gange. Dette er, hvad jeg er standset ved, men jeg er fuldstændig villig til at forhandle om, hvorvidt enkelte af paragrafferne i det ene lovforslag eventuelt måtte passe bedre i det andet, og ligeledes, om det vil være hensigtsmæssigt at gentage andre bestemmelser end dem, jeg nu har medtaget, i begge lovforslag.

Det ærede medlem hr. Hans Hækkerup fremhævede, at asylretten er en ret for staten, og jeg er glad for denne fremhævelse. Man har af og til været inde på, at denne ret var en ret for flygtningen, men den rigtige statsretlige og folkeretlige betragtning er den, at asylretten er en ret for staten.

Jeg mener ligesom det ærede medlem hr. Hans Hækkerup, at den ordning, der var foreslået med et udlændingenævns, ikke ville